

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 47

Den 20 nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

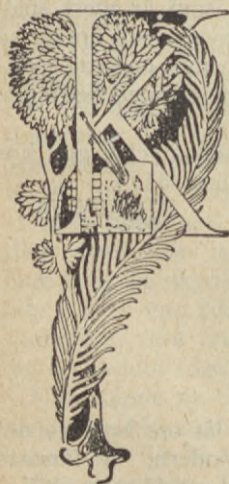
Redaktion: ANNA GAUFFIN.

38 årg.

1921

Guds rättfärdighet och nåd.

Ps. 103: 6—14.

onung David sjöng ofta i vackra psalmer om Guds godhet. Vår text är just hämtad ur en sådan psalm. Vi kunna få stor nytta av att betrakta detsamma som David. Han såg, att Herren hjälpte de förtryckta. Israels barn hade genom Guds starka hand blivit befriade ur Egyptens trälldom. Hade Herren ej kommit dem till hjälp, så hade de måst stanna kvar i Egypten. Men nu var han barmhärtig och nådig mot sitt folk.

När vi genom sjukdom eller genom synd kommit i svårigheter, så finns det en, som kan föra oss ut ur vårt betryck. Du vet hans namn! Han är också mild mot alla sina barn. Det fick ju Israels barn erfara under den långa ökenvandringen, då de ofta genom olydnad provade Guds tålmod.

När någon har felat mot oss, ha vi svårt att förlåta. Vi minnas felet och passa på att ge lika gott igen. Men sådan är inte Gud. Han går inte beständigt till rätta. Inte är han heller ond på oss, nej, han älskar oss som ingen annan. Hellre än att peka på vår synd och vår stora svaghet, visar han oss sin öppna famn, som alltid är öppen för varje ångrande människosjäl.

Tänk om Gud skulle handla mot oss människor efter våra synder. Ja, då skulle Israels barn ha drunknat i Röda havet. Ty inte hade de alla dagar vand-

rat i lydnad. Men eftersom Herren hade tagit sig an det folket, måste han för sin kärleks skull förlåta dem och vara deras hjälpare.

Precis så är det ju med dig och mig. Huru ofta tänka vi ej onda och stygga tankar! Och inte lyda vi alla gånger heller. Måhända minnas vi med stor grämelse en och annan dålig handling. Tänk om Gud skulle säga så här till oss: "Du är så olydig och elak, så dig bryr jag mig ej om." Ja, då bleve vi olyckliga för alla tider.

Se upp mot skyn, en vacker sommar-dag! Huru hög är ej då himmelen över jorden. Men tänk då på, att Herrens nåd och barmhärtighet gå lika högt. De äro som luften, som är omkring oss, var vi än äro, om i djupa dalen eller på de högsta berg. Om du med barnets fruktan och förtroende håller dig till din Fader i himmelen, så kan du vara glad och lugn, ty hans kärleksfulla omsorg följer dig, var du sitter och var du går. "Ja, så långt som öster är från väster, låter han våra överträdelser vara från oss. Det är en verklig förlåtelse det."

Det vackraste namnet vi ha på Gud är ordet fader. Så har Jesus lärt oss att kalla Gud. Men redan David visste, att Gud handlade som en fader. Läs den sköna versen: "Såsom en fader för-

barmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom." Huru ofta Gud hade varit som en fader för David, det visste han väl ej.

Ni barn, som har snälla föräldrar, vet ju bäst, hurudana de äro. De ha lämnat er god vård alltsedan ni voro små. Mat och kläder ha ni fått och så en och annan gåva, som gladdade er mycket. Jag hoppas, att ni med tacksamhet tänka på edra föräldrar för allt detta.

Men har du tänkt på att Gud är en fader, som kan och vill hjälpa dig, när dina föräldrar ej längre kunna det. För även om de ha vilja, så räcka deras makt och rikedom ej till. Gud har all makt i himmelen och på jorden.

Du minns, hur öm din mor var mot dig, när du var sjuk. Du har väl hört, huru mild och god Jesus var emot syndare, som han träffade. Sådan är också Gud. Han vet, att vi äro svaga stackare, som ej kunna undvara hans hjälp. Och just som mor, som är mest snäll mot oss, när vi äro svaga och sjuka, så är Gud allra mest öm mot en svag människosjäl, som vänder sig med bedjande ögon mot honom.

David hade alltså sett mycket gott hos Gud. Må vi också göra så!

V. Wikholm.

Räddad från döden.

En bild från Kongo.

Med fotografi.

Med tungt hjärta kom Mbi vandrande på vägen, som leder till Kibunzi missionsstation. I sina armar bar han ett nyfött flickbarn, insvept i ett smutsigt skyne. Hans hustru hade dött strax efter barnets födelse, och då hon ej hade några närmare kvinnliga släktingar, fanns det ingen, som ville taga hand om det.

Den stackars mannen ryste, då han tänkte på hövdingens grymma ord:

"Tag hit barnet och låt oss begrava det tillsammans med modern, ty annars kommer det i alla fall att dö av svält."

Byfolket hade instämt i hövdingens ord, och gamla Niangi hade kommit med en gräsmatta att svepa in barnet i. Men Mbi hade häftigt ryckt sitt barn till sig och vägrat att låta begrava det.

"Amma då upp det själv, om du kan", ropade kvinnorna hånfullt, "vi tänka inte göra det åt dig".

Betty med fosterföräldrar, lekkamrater och vårdarinna utanför huset där de bo. Betty håller "vita mamma" i handen.

Mbi visste, att han inte hade någon barmhärtighet att vänta i byn, men han hade redan uppgjort en plan att rädda barnet. Så fort hans hustru var begravnen, tog han flickan för att gå till missionärerna och bedja dem förbarma sig över henne. Det är på vägen dit, som vi nu träffa honom. I hans hjärta växlade hopp och fruktan. Skulle de, eller skulle de inte taga emot henne? Han lyfte på skycket och tittade på den lilla. Hon var riktigt näpen, och dock skulle hon vara tvungen att dö av svält, om ej de vita toge emot henne.

Han kände ej Gud, men något liknande en bönesuck trängde sig fram ur hans bröst för barnets liv.

Framkommen till Kibunzi gick han till medicinhuset och klagade sin nöd för "den vita mama", som var sysselsatt med att hjälpa de sjuka. Hon hörde på honom under djup rörelse, tog därefter det lilla barnet, gick in och lade det i famnen på "mama Flodeni" sägande: "Tag detta stackars dödsdomda barn och amma upp det åt Jesus".

Missionärsfrun såg först på barnet och sedan på sin man, varpå båda sade: "Vi vilja taga det för Herrens skull".

O, vad Mbi jublade av fröjd, när han hörde att den lilla skulle få stanna hos de vita. Nu kunde han lugnt återgå till byn, ty hans barn var i de bästa händer.

Fostermanman fick nu brått att sörja för sitt lilla barn. Först av allt måste det få mat, ty det hade sedan sin födelse inte smakat något. O, huru begärligt den lilla sög i sig mjölken, som gavs i flaska med napp. Hon åt, tills hon somnade. Under tiden gjorde hennes mamma i ordning en liten trevlig korg åt henne att sova i, samt sydde de nödvändigaste klädesplaggen. När hon sedan blev badad och iklädd sin nya dräkt, var hon så söt, att infödingarna ej nog kunde beundra henne. Aldrig förr hade ett barn i deras land haft det så bra. Tänk bara att få bo i de vitas rum och vara klädd alldeles som deras barn. Flickans lycka blev allmänna samtalsämnet vida omkring.

Lilla Betty, som hon nu kallades, lö-

nade sin fostermammas ömma omsorg med att växa och bliva stor och snäll. Rätt som det var kröp hon omkring på golvet och lekte av hjärtans lust med sin vårdare, Yambula. Ja, den vita "Tata" (= pappa) höll sig inte för god att deltaga i leken och krypa omkring, så stor han var.

Ofta kom fadern för att se till sin tös, och han strålade av fröjd, när han såg huru fin hon var, och huru gott hon hade det.

Nu förstod han säkert, att missionärerna voro "Guds vita människor", ty annars skulle de aldrig visat en sådan barmhärtighet mot en, som ej tillhörde deras egen släkt.

Stackars Mbi, varken han eller hans folk kände Honom, som sade: "Varen ock I barmhärtiga, såsom eder himmelske Fader barmhärtig är". Därför förde hatet och våldet spiran i deras land. Att vårda och hjälpa den man ej var släkt med, skulle aldrig fallit dem in. Sågo de sjuka eller hungrande, som behöfve hjälp, gingo de likt prästen och leviten förbi dem mumlande: "I diambu diou kwandi" — det är deras egen sak, att de äro sådana —.

Nu följde ett par lyckliga år för lilla Betty, men så kom en dag, då hennes kära "mama" måste resa hem till sitt eget land för att hämta hälsa och krafter. Lilla Betty grät, som ville hennes hjärta brista, och mamma blandade sina tårar med hennes. För henne kändes det, som skulle hon lämnat sitt eget barn.

Betty var nu så stor och försigkommen, att hon under fosterföräldrarnas bortvaro skulle skötas av en infödd kvinna i närheten av stationen. Hon åtog sig, att mot rundlig betalning sköta Betty i allt som "mama" ville hava det.

I början gick allt väl, men sedan började kvinnan tröttna, varför Betty varken fick den mat, skötsel eller kärlek, som hon varit van vid. Hennes lilla runda kropp började magra och det lyckliga

uttrycket i ögonen försvann. Hennes vita mamma kunde ersättas av ingen.

En dag kom ett glädjebudskap till Kibunzi station. Det omtalade, att "Mama" och "Tata" Flodeni skulle snart komma tillbaka. I lilla Bettys minne uppstego dunkla hågkomster om mjuka händer, som smekt henne, givit henne mat och kläder och om vita "Tata", som lekt med henne. I väntan på deras ankomst bad hon ofta: "Gode Gud, låt mig få komma till min vita mamma igen".

Gud hörde hennes bön. Strax efter sin ankomst togo Flodéns åter sin skyddsling till sig. Tata byggde ett trevligt hus på stationens tomt, där Betty fick bo tillsammans med tre andra små moderlösa flickor. En präktig infödd änka skötte dem under missionärernas tillsyn. Betty blomstrade upp på nytt under den goda vården.

En tid efteråt fick Betty vara ett medel i Guds hand att skingra dimmorna, som lägrat sig omkring hennes kära fosterföräldrar.

Det var strax efter det landet blivit förklarad skattskyldigt. Infödingarna, som ej visste, att så gott som alla länder betala skatt, blevo mycket vreda och några illasinnade personer hittade på att utsprida, att missionärerna och statens män delade skatten sins emellan.

På grund av dessa historier blevo många byar fientligt stämde mot missionärerna och deras verksamhet. När folket bråkade som värst, gingo Flodéns ut på en byresa och togo Betty med sig. Deras avsikt var att komma till tals med folket och taga bort deras orätta föreställningar. De möttes av ovänlighet och trots. Men när de sågo huru ömt den vita "mama" vårdade den svarta flickan, alldeles som om det varit hennes eget barn, sade de förständigaste bland männen: "När de vårda denna flicka så väl och älska henne som sitt barn, så är det klart att de älska oss och äro våra vänner, som kommit hit för att hjälpa oss och inte för att taga våra

penningar. Människorna hava ljugit på dem." De andra instämde och förtroendet till dem kom tillbaka. Med hjärtan fyllda av tacksamhet återvände missionärerna hem.

Nu är Betty en stor flicka och går i stationsskolans andra klass. Hon är ovanligt begåvad och flitig, varför hennes lärare hoppas, att hon en gång skall

bliva lärarinna och söka föra andra okunniga hednabarn till frälsaren, som hon själv lärt sig älska och följa.

För alla vita hyser hon varm tillgivenhet, men mest av alla älskar hon sina fosterföräldrar, som frälst henne från döden och fört henne från hedenomens mörker till ljus, glädje och frihet.
Signe Walder.

"All vår början bliver svår!"

Med teckning.

"All vår början bliver svår,
Bättre går det år från år",
det är ju en gammal sång,
som vi hört så många gång.

Lilla Karin stämmer in
med förfäran i sitt sinn',

när hon första gången skall
ut i havets böljesvall.

All vår början svår, men sen,
om vi pröva om igen,
går det säkert lättare,
det fick också Karin se.

*Snart hon gick i vattnet ut
mycket längre än förut,
hur det stänkte bak och fram,
när hon plaskade och samm!*

*Vågen smekte kind och hals.
"Det är inte farligt alls",
säger Karin, "Skönt det är
tumla om i vattnet här!*

*Det är inte alls nå'n risk
här vid stranden leka fisk!
Inte fastnar jag i not
med min lilla vita fot!*

*Inte nappar jag på krok,
därtill är jag alltför klok,
leker fisk i alla fall
uti havets böljesvall!"*

Ella.

(Forts.)

Små fåglar i snön.

"Är ni säker på, att det var kyrkoherden?" frågade Kezia andlöst.

"Ja, det är jag riktigt säker på", upprepade gårdfarihandlaren. "Han sade 'god afton' och trodde, att han skulle vara här långt före mig. Men jag gjorde en liten avstickare, för att jag skulle lämna en del varor hos mor Karin, som hon givit mig i uppdrag att köpa åt henne. Så blev jag kvar i mor Karins stuga över natten och fortsatte i dag på morgonen min väg. Jag trodde aldrig jag skulle orka komma fram genom yrvädet. — Men hur har det gått med kyrkoherden? Har han omkommit, männ tro?"

Under den rörelse och det oväsen som följde, lade ingen märke till barnen på en liten stund, förrän Robert ropade: "Ray är också död!"

De fingo då se, att Ray hade svimmat.

Om en stund öppnade han dock sina ögon och såg sig förvirrad omkring.

"Och pappa, som inte ville hjälpa fåglarna", mumlade han gråtande och darade i hela kroppen.

Kezia, som hade mer bekymmer i sitt hjärta, än hon tyckte, att hon förmådde bära, bar upp Ray till barnkammaren och lade honom i hans lilla säng. Därpå bad hon aftonbön med honom och sade, att han skulle försöka lugna sig och bedja Gud beskydda sin pappa un-

der ovädet — det fanns ju ännu hopp, menade hon.

Därpå skyndade hon ner igen. Hon förebrådde gårdfarihandlaren för att han varit så oförståndig och talat om sina farhågor, så att barnen hört det. Sedan rådgjorde hon med sina grannar om vad som vore att göra.

Männen erbjödo sig frivilligt att gå ut och söka, men det fanns endast fyra eller fem, och två av dem voro mycket gamla. Tysta gingo de ut med sina lyktor och hackor, och snart voro de försvunna i yrvädet.

De förskrämda kvinnorna sutto kvar i prästgårdens kök och lyssnade med rysning till gårdfarihandlarens upprepade: "Gud hjälpe oss — han är säkert död!"

Till slut bad Kezia honom gå och lägga sig, vilket han äntligen — ehuru motvilligt — gjorde.

Kvinnorna sutto framför brasan och berättade förskräckliga saker, som deras fäder och förfäder varit med om eller hört berättas.

Kezia satt uppe hos Robert och Ray. Robert sov, men Ray låg vaken med vidöppna ögon. Emellanåt ryste han och klagade: "Pappa ville inte, att vi skulle ge fåglarna mat — nu kanske Gud blev ond på honom för det."

Den långa natten gick, men blåsten tjöt alltjämt och snön yrde fortfarande.

(Forts.)

Edsleskogs söndagsskola.

Med fotografi.

Edsleskog är beläget inom Dalsland, en och en halv mil från Åmål.

Söndagsskolan har varit i verksamhet här i många år, och en del av dess lärare ha haft förmånen att vara med och utså ordets säd i barnens hjärtan i nära trettio år.

Under denna tid har verksamheten gått framåt, så att vi nu ha fem söndagsskolor i socknen. I den del av socknen, som fotografien är tagen, ha vi ej något missionshus, men vi samlas i hem-

men, och alla dörrar stå öppna för oss, så att vi hälsas välkomna i alla hem.

Nu vilja också vi så gärna komma och hälsa på alla Barnavännens läsare och även uttrycka vår tacksamhet till alla de söndagsskolbarn och lärare, som vi genom vår kära tidning Barnavännen fått göra bekantskap med.

Vi tacka också redaktionen för alla de goda berättelser och uppsatser, som vi få läsa i Barnavännen.

Joh. Ottosson.

Bibelläsning.

veckan 21—27 nov. 1921.

M. 21. Luk. 1: 8—20. *Johannes födelse bebådas.*

T. 22. vv. 8—12. *Varest Sakarias mottog budskapet.*

O. 23. vv. 13, 14. *Gud svarar på många böner.*

T. 24. v. 15. *Johannes skulle bli en stor man.*

F. 25. vv. 16, 17. *Vilken uppgift Johannes skulle få.*

L. 26. vv. 18—20. *Hur Sakarias mottog budskapet.*

S. 27. *Minnesversen: Mal. 3: 1 a.*

Svenska Missionsförbundets jultidningar för barn

under redaktion av *Martin Westling*.

Kring Granen och Brasan, trettiotredje årgången 1921 och Barnens Jul, nionde årgången 1921.

Ären gå, ett efter ett, allting växlar, men Herren är densamme i evighet. Ännu en gång kommer julen till oss, och vi hoppas att i frid få samlas omkring det heliga minnet av Jesusbarnets födelse, och änglarnas sång om frid på jorden — till människorna Guds välbehag.

Även i år komma de välkända jultidningarna *Kring Granen och Brasan* och *Barnens Jul* och bedja att få hälsa på barnen i hem, skolor och söndagsskolor. Vi hoppas ock, att Svenska Missionsförbundets folk, dess söndagsskollärarekår och alla barnvänner för övrigt skola såsom vanligt bliva nitiskt verksamma medarbetare att sprida våra egna barntidningar till de hundratusende barnen i våra söndagsskolor och till Sveriges mångtusende hem.

Kring Granen och Brasan 1921

innehåller:

Omslagsvignett akvarell av fru Jenny Nyström. *Natt skall icke förbliva*, julbetraktelse av Martin Westling. *Skulden*, berättelse av Annita med en teckning av Bror Hillgren. *Fiskarflickan*, poem av Ella med helsidesbild i färger. *Svenska barns färd över Himalaja*, av Gottfrid Palmberg med flera teckningar och fotografier. *Den gamla parken*, av Belty med två teckningar av fru Jenny Nyström. *Den första visan*, av Ella med helsidesbild i färger. *Ferieläsning*, av Elin Nordin med akvarell av E. Åberg. *Skollov*, av Anna Ölander med två teckningar av Bror Hillgren. *Konstkritik*, helsidesbild i färger efter en oljemålning av Maja Setterberg. *Julbrev*, från farbror redaktören. *På skidor*, helsidesakvarell av Kjellberg.

Kring Granen och Brasan tryckes i 16 stora sidor och dess pris är i år 65 öre.

Barnens Jul 1921

innehåller:

Omslagsvignett, akvarell av fru Jenny Nyström. *Till Betlehem*, julbetraktelse av Martin Westling. *Barbro's vita höna*, berättelse av Anna Ölander med två teckningar av Jenny Nyström. *God morgon*, poem av Ella med helsidesbild i färger. *Sommararbete*, akvarell av E. Åberg. *Sommarnöjen*, av Elin Nordin med akvarell av A. Frijs. *Den lille fiolspelaren*, verklighets- skildring av Ernst Jolson med tre teckningar av Ingeborg Uddén. *Huru räven räddade grodan*, en kongosaga med fotografier. *Julbrev*. *Två vänner*, efter oljemålning av Maja Setterberg. Pris 45 öre.